

Monos

Direcció: Alejandro Landes **Guió** Alexis Dos Santos, Alejandro Landes (història: Alejandro Landes) **Països:** Colòmbia, Argentina, Holanda, Alemanya, Suècia, Uruguai, EUA, Suïssa, Dinamarca **Durada** 102 min **Any** 2019 **Gènere** Aventura, drama, *thriller* **Fotografia** Jasper Wolf **Música** Mica Levi **Interpretació** Julianne Nicholson, Moises Arias, Jorge Román, Sofia Buenaventura, Laura Castrillón, Sneider Castro **Distribuïdora** BTeam Pictures **Estrena Espanya** 21/2/2020
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en castellà

SINOPSI

Al cim d'una imponent muntanya, a Colòmbia. El que a primera vista sembla un campament d'estiu, resulta ser un campament paramilitar on vuit nens guerrillers dits 'Los Monos' conviuen sota l'atenta mirada d'un sergent. La seva única missió és tenir cura de la doctora Sara Watson (Julianne Nicholson), una dona americana que han pres com a ostatge. Quan la missió comença a perillar, la confiança entre ells començarà a posar-se en dubte. (sensacine.com)

CRÍTICA

Un viatge al-lucinogen enmig de la guerra. Horrorós i bell

"PERÒ LA SEVA ÀNIMA estava trastocada. Tot sol en aquesta selva, havia mirat dins de si mateix, i per tots els cels!, havia embogit", va escriure **Joseph Conrad** a *El corazón de las tinieblas* després del seu descens del riu Congo. Des de llavors, com va deixar ben clar *Apocalypse Now*, Kurtz s'ha convertit en la metàfora de tot l'horror de què l'ésser humà és capaç, sense importar on és la guerra o per quin motiu va començar. Era qüestió de temps que Colòmbia, país que del tema en sap un niu, fes la seva pròpia versió d'aquesta baixada als selvàtics inferns. I això, i molt ben fet, és *Monos*, tercera pel·lícula d'**Alejandro Landes** que s'estrena aquí després del seu exitós pas per **Sundance**, **Berlín** i **Sant Sebastià**.

Monos arrenca a la part alta d'una muntanya, entre cingles i fang, on un escamot d'adolescents custodien i torturen una doctora (**Julianne Nicholson**) segrestada per l'Organització. En aquesta primera part de la pel·lícula, de calat antropològic i intencions que recorden *¿Quién puede matar a un niño?* i, per descomptat, a *El señor de las moscas*, Landes no especifica per què està presa la doctora ni a quina organització pertanyen els nois. Més aviat, es dedica a presentar-los -l'androgin Rambo (**Sofia Buenaventura**), el Lobo (**Julián Giraldo**) i la seva promesa Lady (**Karen Quintero**), els nois Boom Boom, Pitufo i Perro, la Sueca (**Laura Castrillón**), Patagrande (**Moisés Arias**) i la vaca Shakira- mentre retrata la ràpida degeneració de la seva missió, entre armes, alcohol, sexualitat líquida i hormones d'adolescència. **La doctora, víctima i figura maternal dels nois, serveix de barem per mesurar el grau d'alienació del grup perquè és l'única adulta**, però, tenint en compte com la veiem perdre la xaveta en un parell d'ocasions, tampoc és dir gaire.

És llavors, quan les coses han arribat massa lluny en aquesta microsocietat depravada, quan la cinta de Landes aconsegueix les seves cotes més altes en l'aspecte cinematogràfic. Començant per una preciosa el·lipsi i continuant per un clàssic d'aquest gènere, **la selva com a refugi, fugida i perdició última**. Allà, en aquest paisatge paradisiàc de fullet d'agència de viatges, els monos se separen de l'Organització a la qual van pertànyer, formen la seva pròpia cèl·lula, trien un líder i s'apoderen per sempre de la seva presonera en un brot de bogeria que evidencia l'arbitrarietat de les guerres, les seves jerarquies i bàndols. Però el que *Monos* té de fantàstic és **com Landes explica aquesta pèrdua d'humanitat a través d'una seqüència de muntatge que mai renuncia a l'aspecte pictòric ni a l'espectacular**.

A *Monos* tot apunta cap a un únic lloc, com al riu Congo, cap al salvatgisme, cap a la bogeria, sobretot quan -brillant pla final- deixem de saber qui és segrestador i qui segrestat; en definitiva, qui és bo i qui és dolent. Prova d'això és **la música de Mica Levi**: trons, sintetitzadors, tambors i vents d'orquestra, una barreja de timbres il·lusionants i acriaturats amb greus nefastos. O la mirada de Landes a la violència, sempre més perversa que si fos explícita. **Aquesta subtilesa amb la qual va convertint el terror en una experiència cinematogràfica sublim, com un viatge al-lucinogen enmig de la guerra**. El resultat és horrorós i alhora bell. Sens dubte, una paradoxa.

Andrea G. Bermejo – cinemania.20minutos.es